

D. V. D. STOEP

* S F E E R

Ik loop op de straat in de regen en mijn hoed druipt als een waarlijk niet onfortuinlijke dakgoot. Ik ga naar Jan, even naar Jan, even een kopje thee drinken en even een praatje maken. De straat is druk. In het midden hangt het blauwachtige spooklicht van de kwikdamlampen. De mensen die in dat licht lopen, zou men willen aanraden: Gaat u eens naar den dokter toe, u ziet er niet best uit. Warmer licht straalt uit de etalages op de trottoirs, waarlangs honderden regenjassen eindeloos achter elkaar wegschuifelen. Grote neon-letters en -buizen stralen van een enkele gevel en maken een grote helle lichtvlek op het zwarte asphalt. Onophoudelijk zoeven de auto's voorbij op en naast de blanke rails, waarlangs ook af en toe de trams komen aangeschokt, met het geluid van een mens, die gierend naar adem snakt en met het ijhoofdige geting-ting van de voetbel. Van ver en nabij klinkt het eentonig waarschuwen van de vele en velerlei claxons. Er is een gebouw met een enorme mond, die mensen inzwelgt, natte verregende mensen, die onder hun regenjassen stuntelig naar entree-biljetten zoeken. Er is een café met beslagen ruiten, waarachter schimachtige figuren bewegen en waardoor het hoge gejammer van een strijkje naar buiten dringt. Enfin, hier loop ik dan. Ik ga even naar Jan. En overmorgen is het Kerstfeest. In de etalages stralen de rode lichtjes op de glinsterende sneeuw en de kerstmannetjes met een bitterneus luiden de rode voze klokken, die nimmer klinken zullen. Dat hoort er zo bij. We hebben thuis de dozen met kerstversieringen van de zolder gehaald en al deze broze luister keurend door onze handen laten gaan. Het viel niet mee zo in de doos, maar we rekenen op het toverlicht van de kaarsen en op het donkere groen van de boom om aan deze opschik luister te geven. Dit hoort er zo bij: die etalages en die kerstboom. De win-

keliers stellen met het Kerstfeest hun ergste schuldeisers weer een beetje tevreden. Wij stellen met de kerstboom ons schuldeisend hart weer een beetje gerust. Wij doen aan het Kerstfeest. Wij doen er een hoop aan. De kerstboom hoort erbij. De kerstpreek hoort er bij — wij hebben een goeie dominee — en de bout bij het kerstdinertje hoort er bij, al is het maar een duinkonijntje en de noten en het takje hulst horen er bij. En de kerstliederen horen er bij. Wij hebben ze in een speciale bundel verzameld. Wij houden niet van sneeuw vanwege de rommel, die er aan verbonden is, maar als zij met Kerstmis komt om het feest te vervolmaken, dan hebben wij het er bijna voor over. Wij doen aan het Kerstfeest en de hele wereld doet er trouwens aan. De winkeliers, die er hun ergste schuldeisers weer een beetje tevreden mee kunnen stellen en de caféhouders, die er hun borrel iets vlotter door verkopen — al weet je verdraaid niet meer, waarmee je de mensen trekken moet tegenwoordig — en de Spoorwegen doen er aan, om het reizen in het winterse getij ietwat aantrekkelijker te maken, en de drukkers doen er aan om de sombere dagen van hun lezers wat op te vrolijken en de clubs en societeiten doen er aan om eens wat anders en gezelligers te hebben dan anders, en wij doen er aan om ons schuldeisend hart een tikje tevreden te stellen. Ik moet nog een kerstboom kopen, maar daarmee wacht ik tot het laatste moment, omdat ik er dan wel een voor een appel en een ei op de kop kan tikken. Hier loop ik dan even naar Jan, tussen al die andere regenjassen in en wij doen allemaal aan het Kerstfeest. We zijn zelfs wat barmhartiger gestemd dan anders want de misdeelden moeten toch ook wat hebben. Te bedenken, dat boven onze neon- en kwikdamplichten, boven onze haastige straat, boven het ijhoofdige getingting van de tram-

bel, boven haar huilende motor, boven het eentonig waarschuwen van de claxon, boven het geklaag van de jazz-band, de hemel wacht om doorscheurd te worden door het licht van den komenden Heiland.

Ik ga even naar Jan, even een kopje thee en even een praatje. Heb je de kerstboom al in orde en krijg je nog logé's? Jan, ik loop even naar je toe. Wat zijn we ingespannen bezig om onze sfeer zorgvuldig op te bouwen. Maar zijn we er helemaal gerust op? We zitten in onze handen met de vederlichte versierselen van onze kerstboom. Ze zullen het wel weer doen in het kaarsenlicht. Maar zal onze sfeer het doen als de heerlijkheid des Heren ons omschijnt, zoals ze de herders omscheen. Jan, ik ben er niet gerust op. Onze gezichten doen het nog wel als we een rood papier om de lamp binden, maar in het hemelse licht worden ze vaal en moe. Zouden we er niet van af zien om de ezel en de os, en de herders en de wijzen een plaats te geven rond de kribbe en zelf vanuit de eeuwen de aangedane toeschouwers te blijven. Het licht komt. Het is verschenen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods en om onze voeten te richten op de weg des vredes. Daar zitten we, in de duisternis en onze voeten zijn gericht op de weg des oorlogs en met de gezellige sfeer maken we het tegenover ons schuldeisend hart toch niet goed. Jan, het is al lang geleden, dat de engelen van de herders weggevoerd zijn. Maar de komst van Jezus, de Zaligmaker ontstak het Licht en het is nog niet uitgedoofd. Laat ons dan henen gaan naar Bethlehem en komen met haast en zien het woord, dat er geschied is, hetwelk ons de Here heeft kond gedaan en vinden, in doeken gewonden en liggende in de kribbe, het Kindeke, waaraan niet alleen de ruige herders en de diepzinnige oosterlingen, maar ook wij, in onze regenjassen, onze aanbidding mogen brengen, nadat wij onszelf door het Licht in onze bittere armzaligheid hebben ontdekt.

